

νουν τὰ παιδιὰ μας, τί θὰ κάνουν τ' ἀγγόνια μας στὸν αἰῶνα τὸν ἀπαντα. Σκίσιμο, κάψιμο τὰ βιβλία σὰ νὰ ἦταν ὄχτροί μας θανάσιμοι. Γιατί; Δὲ μᾶς ἔμαθαν τίποτα; δὲ μᾶς χαροποίησαν καμιὰ φορά; Καμιὰ. Μᾶς δυσκόλεψαν μονάχα τὰ παιγνίδια μας, τὰ μαλώματά μας, τοὺς συλλόγους καὶ τίς παρλάτες μας. Φταίει θὰ πῆς τὸ σχολικὸ μας σύστημα· φταίει, δὲ λέω τ' ὄχι. Μὰ πῶς πολλὸ φταίει τὸ νευρικό μας σύστημα. Τὸ μυαλό μας εἶνε ποῦ δὲν ὑποφέρει στ' ἀληθινὰ ζυγὸ καὶ ὄχι ὁ τράχηλός μας. Ἐκείνη τὴ μοναδικὴ ἀπόλαυση ποῦ δίνει τὸ διάβασμα δὲν τὴν αἰσθάνεται, δὲν τὴν αἰσθάνθηκε, οὔτε θὰ τὴν αἰσθάνῃ ὁ Ρωμιός ποτέ.

Ἀθάνατε Ρωμιέ, εἶσαι μοναδικός στὴν ὑφήλιο! Ζῆσε γιὰ τὴ στολίζεις τὴν Πλάση.

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ἡ πρόσκλησή σας ἂν διαβάζουν οἱ Ἕλληνες μὴ ἦρθε ἀργὰ δυστυχῶς. Μὲ λίγα λόγια ἡ ἰδέα μου εἶναι πὼς οἱ Ρωμιοὶ διαβάζουν, ὄχι ὅμως ἑλληνικὰ βιβλία, γιατί τοὺς εἶναι καρφωμένη ἡ ἰδέα πὼς ὅ,τι ρωμέτικο δὲν ἀξίζει. Δασκαλισμοῦ καὶ λεβαντινισμοῦ ἀποτέλεσμα.

Α. ΠΑΛΛΗΣ

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲ διαβάζει ὅσον ἔπρεπε καὶ μπορούσε, γιατί πολὺ σπάνια βρίσκει βιβλία γραμμένα στὴ γλῶσσα ποὺ καταλαβαίνει καὶ βγαλμένα ἀπὸ τὴ ρωμαϊκὴ ψυχὴ. — Τώρα νομίζω διαβάζει περισσότερο παρ' ὅ,τι ἄλλοτε, γιατί σήμερα γιὰ καλὴ μας τύχη ἄρχισαν συχνὰ-πυκνὰ νὰ τυπώνονται καὶ βιβλία καὶ φημερίδες καὶ περιοδικὰ στὴν ἐθνικὴ τὴ γλῶσσα καὶ σύμφωνα μὲ τίς ἰδέες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου, μὰ μπορεῖ ν' ἄχω καὶ λαθος.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

Σὲ μιὰ Μιλανέζικη ἐφημερίδα διαβάζουμε πὼς ὁ κοσμοακουσμένος Καλαμπρίζος ληστής Μουζολίνος καταγίνεται μέσα στὴ φυλακὴ στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλολογία. Μεταφράζει, καθὼς λένε, τὴν Ἰλιάδα. Φαίνεται πὼς ἡ φυλακὴ κάνει καμιὰ φορά καὶ τέτοια θάματα. Μήπως ὁ Βερλαίν δὲν ἔγραψε στὴ φυλακὴ τόσα ὠραία ποιήματα; Ἀπαράλλαχτα θέλουνε νὰ πῶνε, καὶ κάποιος δικός μας ὑπέρστροφος, χρυστὰ στὸ φυλάκωμα ὅλη του τὴν τρανὴ σοφία.

Ἡ ὦρα περνῶσε· ἔπρεπε πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ σώσουν τὴ σημαία.

— Τὴ σημαία! τὴ σημαία! μουρμουρίζει ὁ μισοπιθαμένος στρατιώτης. Κρύψτε τὴν! γλυτώστε τὴν.

Ὁ χωρικός τὴ λαβαίνει καὶ μπαίνει μὲς στὸ ὑποστατικό. Ποῦ νὰ τὴν κρύψῃ; Σὲ λίγο, ὅλα θὰ τὰ σκαλίζανε, θὰ τ' ἀρπάζανε.

Στενοχωρημένος, σαστισμένος ψάχνει, ξετάζει σ' ὅλες τίς γωνιές. Τίποτα... τίποτα...

Καὶ οἱ οὐλάνοι φτάζανε. Ἐξω στὸ δρόμο ἀκούγονταν τὸ μεταλλικὸ πεδοκρότημα τῶν ἀλόγων.

— Στὴ φωτιά! στὴ φωτιά! κάλλιο νὰ τὴν κάψουμε, παρά νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ μᾶς τὴν πάρουν.

Ἐάννου, σὲ μιὰ κούνια ἐκεῖ στὴ γωνιά, κατὰ τὸ τζάκι μεριά, ἕνα παιδάκι ἀρχίζει νὰ κλαίῃ. Μιὰ ἰδέα κατέβηκε τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου:

— Ἀ, ναί! ἡ κούνια! παιδάκι μου!

Καὶ τρέχει ἐκεῖ. Σ' ἕνα δεφερόλεφτο μὲ τὰ ἀδέξια χοντρά χέρια του ξεσπαργανῶναι τὸ παιδί καὶ τὸ τυλίγει μὲ τὸ πολὺτιμο ἐκεῖνο κουρέλλι, κατατρυνημένο, καταματωμένο. Ὑπερὰ κουτσά-στραβά, ξεδιπλώνει τὰ σπάργανα καὶ ξανατυλίγει μ' αὐτὰ τὸ μικρό.

Οἱ ἰχθροὶ φτάζανε καὶ ἔπесαν σὰν ἀνεμοστρόβι-

ΣΤΙΧΟΙ

1

Πλοῖο τῆς πίστης, καὶ ποτὲ δὲν ξάνουξες στεριά,
Καὶ πάντα στὰ ταξίδια σου τῆς ἀρηνοῦς σκοτάδια,
Φεύγεις μ' ἐλπίδα, καὶ γυρνᾷς χωρὶς παρηγοριά,
Στὸ νοῦ, λιμάνι ἀλλήμανο, καὶ στὴν καρδιά τὴν ἄδεια.

2

Σὰ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ, τὸ φύσημα τἀνέμου
Πέρασε μέσ' στὴ σιγαλιὰ τῶν βραδινῶν ὥρων,
Κι' ἀπλώσες τἀνατάραχα φτερά σου, λογισμέ μου.
Καὶ κλάρωσες, μαῦρο πουλὶ, στὰ δέντρα τῶν νεκρῶν.

3

Σύγγεφρα δὲν ξεσπάσατε χιτὲς βράδυ, ἀπανεμιὰ
Καὶ σβύνατε σιτὸν οὐρανὸ λυπητερό, ἕνα, ἕνα·
Ἡ τύχη μας, ἀλλήμονο! — θὰ μένη πάντα μιὰ,
Κι' εἴταν πεθαίνετε βουβὰ, κι' εἴταν τρικυμισμένα.

4

Ἐκὶ παρὶν' ἡ θάλασσα, στὴν ἔρημη ἀμουνδιά,
Πότε τὸ κῦμα τῆς δειλῆς, καὶ πότε τὸν ἀφρό τῆς,
Στέκω καὶ διαλογίζομαι μὲ μιὰ βαρειά καρδιά,
Τὰ δράματα τὰ αἰῶνια τῆς μάταιας ἀνθρωπότητος.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ*

Ὁ Βιθυνὸς ἀντικαταστάθηκε. Ἐφυγε καὶ ἀπὸ τὸ νησί μας καὶ ξαλαφρώσαμε, σὰ νὰφυγε βαρὺ πλάκωμα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας, γιατί μῆνες τώρα στεκόμαστε ἀγρυπνοὶ κοιτάζοντας καθεπρᾶξ τὸ Βιθυνὸ μὴπως μᾶς φέρῃ ἄνω κάτω καὶ σφαχτοῦμε ἀναμεταξύ μας. Γιατί τὸ γενικὸ ξολοθρεμὸ στοχάστηκε ὁ Βιθυνός, καὶ βουλήθηκε ν' ἀπορημάξῃ τὸ νησί μὲ κάθε κακὸ μέσο

* Σημ. τοῦ «Νεομᾶ». Τὸ ἔθρο αὐτὸ τυπώθηκε στὴν «Πρόδο» τῆς Σάμος καὶ τὸ ξανατυπώνουμε καὶ ἐμεῖς, ὄχι γιὰ τὴν οὐσίαν του (ἐπειδὴ δὲν ἀνακατεύμαστε στὰ πολιτικὰ τῆς Σάμος, ποὺ εἶναι δουλιὰ τῶ Σαμιωτῶν), μὰ γιὰ τὴν ἡμετέραν δημοτικὴν τοῦ γλῶσσα.

λος μὲς τὴν αὐλή· μὲ μιὰς χύνονται πάνω στὸν κάβαλλάρη, ξαπλωμένονε χάμου.

Τὸν ψάχνουν, τίποτα, τίποτα.

Ἵσως εἶναι μέσα στὸ ὑποστατικό.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸ πᾶν ἀνασκαλεύτηκε, ἀναποδογυρίστηκε μονάχα ἡ κούνια ἐμνησκε. Ἐνας Οὐλάνος τρέχει καὶ σὲ δαύτη. Μὰ ὁ χωρικός μ' ἕνα πῆδημα πετιέται στὴ μίσση καὶ τὸ κορμί του κάνει ἕνα προτεῖχισμα ἀνάμεσα στὴν οὐλάνο καὶ στὴν κούνια.

Μὲ μιὰ πιστολιά τοῦ σπᾶνουν τὸ κεφάλι καὶ τοῦ χύνουν τὰ μυαλά. Ἡ κούνια ἀνασκαλεύτηκε... Τίποτα, τίποτα!

Ὁ ἰχθρὸς ἀποτραβήχτηκε γελασμένος, μουγκρίζοντας, βλαστημώντας ἀπὸ τὸ κακὸ του. Μακρὰ ἡ μάχη ξακολουθεῖ λυσσασμένα.

Τὸ μικροῦλακι κλαίει πάντα, ἀπορῶντας πὼς νὰ μὴν ἔρχεται τόση ὦρα κανένα φιλικὸ πρόσωπο νὰ τὸ παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὸ μερέψῃ.

*

Λαχανιασμένη, μὲ μαλλὰ ξέπλεγα, μὲ τὸ πρόσωπο μισοκρυμμένο μὲ τὴ γαλάζια ποδιά τῆς, σὰ νὰ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ ἀγριο θέαμα τοῦ πολέμου, μιὰ γυναῖκα τρέχει πρὸς τὸ ὑποστατικό· καθὼς πᾶ-

ποὺ θαρροῦσε πὼς ἐβγαίνει στὸ σκοπὸ του. Κακὰ καὶ διαστρεμμένη ψυχὴ ὡς τόσο. Ἀπομένει πιά τώρα στὴν πολιτικὴ ἱστορία τοῦ Τόπου μας μιὰ ἡγεμονικὴ φυσιογνωμία ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθοῦνε κατόπιν τῆς ἡ δρῆς καὶ τὸ ἀνάθεμα ὅλων ἐκείνων ποὺ πονέσανε τὴν Πατρίδα τους, βλέποντάς τὴ νὰ ρημάξῃ μέσα στὸ πέλαγος τῆς ἀνομίας, στὴ φωτιά τῆς ἀναρχίας, τοῦ σκοτωμοῦ, τῆς παραλυσίας πολιτικῆς, κοινωνικῆς, εἰκονομικῆς, ἠθικῆς.

Τὸ προσδευτικὸ κόμμα, τὸν καιρὸ ποὺ πρωτοῦρθε στὰ πράματα κοίταξε, πὼς θὰ δουλέψῃ

τῆσε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, σταμάτησε μαρμαρωμένη, βυθισμένη σὲ μαύρους στοχασμούς.

Ἐμάντεψε τὴ σκηνὴ ποὺ γένηκε κεῖ μέσα, εἰδὼ καὶ λίγη ὥρα. Ὁ ἄντρας τῆς κείτονταν ἐκεῖ σκοτωμένος μπρὸς στὴν κούνια, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα μπροστὰ, σὲ στάση προφυλαχτικῆς.

— Θεέ μου! ἀναστήναζε, μοῦ τοὺς ἐσκότωσαν! Μὰ ὄχι! τὸ παιδί κλαίει! Ἀ, ζωντανὸ εἶναι!

Καὶ ἡ δύστυχη σφίγγει μὲς τὰ πονεμένα στῆθια τῆς τὸ ἀγγελοῦδι τῆς.

— Μά... τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ κωλόπαννα, ἔτσι κακοδεμένα, κακοτυλιγμένα;

Ξεσπαργανῶναι τὸ μικρό.

— Μιὰ σημαία!

Ἀ! τώρα τὰ καταλαβαίνει ὅλα· μέσα στὴ μητρικὴ καὶ πατριωτικὴ καρδιά τῆς γίνεται φῶς ξάστερο καὶ διάφανο.

Κι' ἀφοῦ φίλησε τὸ πολὺτιμο κουρέλλι καὶ τὸ παιδί τῆς μαζί, σηκώνεται ὁλόρτη, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τρεμάμενη, ἀναγαλλιασμένη· καὶ σὰν ν' ἀπαντοῦσε μὲ περιφρόνηση στὸ κανόνι τοῦ ἰχθροῦ ποὺ βρόνταε μακρὰ ἐκεῖ, φωνάζει μὲ φωνὴ πολεμολογικῆς, μεταμορφωμένη:

— Ζήτω ἡ πατρίδα!

Ὡ ναί! Ζήτω ἡ πατρίδα! Ζήτω ὁ ἐμῶς κείνος τόπος ποὺ βγάζει στὸ φῶς τέτοια γενναῖα παλληκάρια!

Γέρας (Μιτυλήνη). — Δ. Π. ΑΛΒΑΝΟΣ

για το γενικό καλό. Πρώτη φορά τότε έγινε δουλειά για τη γεωργία, κοιταχτήκανε τα συμφοροντά της μ' ένα τέτοιον τρόπον που, αν εξακολουθούσε η φροντίδα εκείνη, σήμερα δε θα υπήρχε γεωργική δυστυχία σ' αυτό το βαθμό που φέρνει την άπελπισία. Τότες μπήκε τάξη στα οικονομικά, ανέσανε ο κόσμος από την τυραννία της δικαιοσύνης που χρόνια τότε βασάνιζε, είδε διοίκηση της προκοπής κι όχι γενικό ξεχαρβάλωμα. Ο Βιθυνός ήρθε για να μὴν αφήσει τίποτες στον τόπο του. Ό,τι έγινε για τη Γεωργία αυτός το ξεθεμέλιωσε. Τα οικονομικά τ' άπορήμαξε, έκαμε τα δικαστήρια που να τὰ τρέμει ή φτωχολογία, και για να κερδίσει στις έκλογες το κόμμα που υποστήριζε, έχυσε τόσο αίμα που δλοι οι κατοικοί της Σάμος δὲν έχύσανε από τον καιρό που στάθηκε η Ήγεμονία.

Τὴν έλευσινή κατάσταση του τόπου μας δλο' την είδαν με τρόμο. Που θα πηγαίναμε αν βαστούσε ακόμα εκείνο το κακό; Δὲν έπρεπε να φύγει ο Βιθυνός μόνο γιατί είπαν ο περισσότεροι έννοχος δλης αὐτῆς τῆς κακομοιρίας και τῆς παραλυσίας. Έπρεπε να ζητηθῇ, στο είπαν βολετό, Ήγεμόνας που κι αξιοπρέπεια ναῦχη και καλή θέληση για τον τόπο που θα κυβερνούσε, και δλα τὰ πνευματικά χαρίσματα που θα μπορούσε να σταθῇ αξιοσ' τῆς ἀποστολῆς του και να μπορέσει να οδηγῇ τὸν τόπο στην προκοπή και στην καλοτυχία. Από ένα ήγεμόνα που χίλιους έξευτελισμούς μπορούσε να χωνέψει και χίλια κακά να κάμει μόνο και μόνο για να βασταχτῇ στον ήγεμονικό του θρόνο, βέβαια τέτοια δουλειά δὲν μπορούσε να γίνη. Έκπαμε ναρχίσουμε καινούργια ζωή. Μια και γνωρίσαμε τὴν κατάστασή μας, κάμποσο άργά, έπρεπε να τη διορθώσουμε και να καλλιετέψουμε τὴν τύχη του νησιού μας. Όχι μόνο σ' αὐτὴ τὴν εργασία δὲ θα μπορούσε ναῦρη βοήθης και συνεργάτης ο Βιθυνός, μὰ και θα προσπαθοῦσε κακό να κάμει, γιατί δὲν είχε μέσα του ψυχὴ που να χαίρεται και να συντελῇ στο καλό.

Ο καινούριος ήγεμόνας που θα μας έρθει έχει πολλά να κάμει, για πολλὰ να φροντίσει. Για τη Γεωργία, για τὰ οικονομικά, για τη διοίκηση, για τη δικαιοσύνη. Θαῦρη πάντα στο πλευρό του ένα κόμμα που δλη τη φιλοτιμία τὴν έχει να εργασθῇ για το καλό του τόπου. Όλα δὲν εξαρτιούνται από τον ήγεμόνα. Μὰ το μεγαλύτερο μέρος είναι στη δική του ενέργεια και στην καλή του θέληση. Όταν ένας χτίζει κι' ο άλλος γκρεμνῇ δὲν μπορεί να γίνη προκοπή.

Υπάρχουν κι' άλλα ζητήματα που θα απαιτήσουν τὴν προσοχή του νέου μας Ήγεμόνα. Είναι τὰ ζητήματα που ενδιαφέρεται δλη η Σάμος. Στα χέρια ενός ανθρώπου σαν τον Καραθεοδωρὴ με γνωστά αισθήματα φιλογενείας, δὲν μπορούν παρά να επιτύχουν. Άλλοι ήγεμόνες σε τέτοιες περιστάσεις αντί να πάρουν το μέρος του τόπου που κυβερνούσαν, φροντίζανε να τότε ραδιουργήσουνε και να τότε βλάψουνε. Ο Καραθεοδωρὴς ανάγκη δὲν έχει να πουλήσει δουλειφί εκεί που δὲν πρέπει. Μόνο τον τόπο που θα κυβερνήσει έχει να κοιτάξει και μόνο στα συμφοροντά του θα προσέξει κι' αὐτὰ θα θελήσει να προστατέψει. Όταν έλθῃ εδῶ κάτω θα πούμε ποιά είναι αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Για τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΙΒΛΕΤΑΙ: Στα κίόσκια τῆς Ἡλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλάκη (Ἡλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστία» Γ. Κολάρου και Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΤΑ «ΠΟΛΙΤΙΚΑ»

γράμματα» που άρχινάμε από τὸ σημερινὸ φύλλο τὰ συσταίνουμε θερμότατα στοὺς ἀναγνώστες μας. Ἐθνικὸ Βαγγέλιο νὰν τὰ ποῦμε, υπερβολὴ δὲ θάνα. Ποτὲ ἴσαμε σήμερα ἡ πολιτικὴ μας ζωὴ—μαζὶ και ἡ ἔθνικὴ και ἡ κοινωνικὴ—δὲν ξετάσθηκε τόσο βαθιὰ και τόσο ἀναλυτικὰ, όσο στὰ πολιτικὰ μας γράμματα: ποτὲ σε τόσο διάφανο κροῦσταλλο δὲν καθρεφτίστηκε ἡ κακορίζικιά μας: ποτὲ με τόσο καλοσυνείδητὴ μελέτῃ και με τόσο σοφὴ παρατήρηση και με τόσο παληκαρίσια ελλικρίνεια δὲν ξετυλίχθηκε ἡ πολύμορφη αἰτία που μὰς έφερε στις σημερινὲς ἔθνικες συμφορές.

Θέλαμε αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ «Νουμᾶς» να διαβαζότανε ἀπ' ὅλο τὸ Ρωμαίικο και θέλαμε ἀκόμα τὰ «Πολιτικὰ γράμματα» νὰν τὰ κηρύχνανε στις ἐκκλησιὰς οἱ ἱεροκλήρυκες και νὰν τὰ διαβάζανε στὰ σχολειὰ οἱ δασκάλοι και νὰν τὰχε κάθε πατριώτης στὸ προσκεφάλι του. Θὰ σωθοῦμε, μοναχὰ ἅμα γνωρίσουμε τὸν ἐαυτό μας. Νά, λοιπὸν ἡ εὐκαιρία νὰν τὸν γνωρίσουμε. Ο συνεργάτης μας—μὰ ἀπὸ τίς πρώτες Ρωμαίικες πέννες—καταπιάστηκε αὐτὴ τὴ βαριά μὰ και ἄγρια δουλιὰ και θὰν τὸ δεῖτε μοναχοὶ σας πόσο τίμια και πόσο πατριωτικὰ θὰν τὴν τελιώσει.

Ἐχον ὅμως κι ἄλλο χάρισμα μεγάλο τὰ «Πολιτικὰ γράμματα» δὲ γκρεμίζοντε μοναχὰ, μὰ κι ἀνασταίνοντε ἀπὸ τὴ σαπίλα βγάζουν τὴ ζωὴ κι ἀπὸ τὸ σκοτάδι γεννάνε τὸ φῶς. Γκρεμιστῆς και πλάστῆς μαζί ὁ συνεργάτης μας. Γιατὶ γκρεμίζοντας τὰ σαθρὰ εἰδωλα καθαρώνει τὸν τόπο που θὰ θεμελιωθεῖ πάνου σ' αὐτόνε τὸ Παλάτι τῆς Ἀλήθειας, ἡ δόξα τῆς Φυλῆς μας. Δὲ μὰς λείπει ἡ Ζωὴ, και τὸ πιστεύουμε ἀφοῦ δὲ μὰς τὸ φωνάζει, σὰ ρήτορας σε συλλαλητήριό, με παχιὰ μὰ κούφια λόγια, ἀλλὰ μὰς τὰποδεῖχνει με τὴν ἱστορία και

με τὴν ἀλύγιστὴ λογικὴ. Ζεῖ μοναχὰ ὅποιος ἐλπίζει, και κεῖνο που μὰς χρειάζεται πρώτα πρώτα σήμερα, τὴν ἐλπίδα, μὰς τὸ δίνει με τὴ σοφὴ μελέτῃ του. Βλογημένος ὅποιος προσκαλεῖ τὴν ἀπογοητεμένη ψυχὴ μας σε ζωοδότρα κοιτωνιά.

ΚΑΙΡΟΣ

εἶτανε νακούσουμε, ἴτσι σὰν ξεκούρασμα ὅστερ' ἀπὸ τὰ Βουργάρικα και τὰλλα τάρθρα τοῦ Φιλάρετου, τὴ μελένια φωνὴ τοῦ Timeson με τὰ περίφημα «Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἰριδα» που στολίζουν τίς πρώτες σελίδες τῆς «Ἀκρόπολης». Ο κ. Timeson για ὅσους ἔχοντε ζυγώσει τὰ σαράντα εἶναι μιὰ γλυκιὰ θύμηση τῆς παιδιότητος ἡλικίας τους που τοὺς ναούριζε ὁ μελένιος ἀερογράφος με τὰ ἀεροφουσκωμένα ἄρθρα του και με τὸν περίφημο «Γιάννο» του—κάπιο ἠθογραφικὸ τάχα ρομάντζο που ὁ μακκάρτης ὁ «Ραμπαγᾶς» τῷχε χαρακτηρίσει για γνησιώτατο γινός.

Τώρα δὲν ξέρουμε πὼς θα χαρακτηρίστον ἀπὸ τοὺς γιατροὺς οἱ «Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἰριδα» που ἀπὸ τὴν πρώτη ἀράδα τους ἴσαμε τὴν τελευταία θυμίζουν τὰ ἀμίμητὰ του κι ἀξέχαστα «Γνόφος και ζόφος, σκότος και έρεβος, ἀπελπισία και ἀπογοητεύσεις». Ο κ. Timeson, βεβαιώνουν οἱ ὅπερ τὰ τριανκοντα γεγονότες, μὰς ξαναπαρουσιάζτηκε σωστός Βρουκόλακας, με τὴν ἴδια γλώσσα και τὰ ἴδια φερσίματα τοῦ 87.

ΣΤΗΝ «ΕΣΤΙΑ»

τοῦ περασμένου Σαββάτου (26 τοῦ Τριητη, σελ. 2, στὴλ. 2) δημοσιεύτηκε τὸ ἀκόλουθο γράμμα τοῦ συνεργάτη μας: Γιάννη Περγιαλίτη.

Φιλότητι «Ἑστία»,

Ἄφου πρώτα πολυευχαριστήσω τὸν καλὸν μας Σαμπρόλ για τὰ ὅσα ἔγραψε στὴν προχθεσινὴν «Ἑστία», σπεύδω να κάμω ἑμὴν ἀπαράιτητὴ διόρθωση: Κανένα τραγούδι μου, μὰ κανένα, εἴτε ἀπὸ τῆς ἀφρόβραξης ἐμπνεύσεώς μου εἴτε ἀπὸ τῆς παράξενης γλώσσας μου κατὰ τὰ πρώτα ἢ τελευταῖα χρόνια που δημοσιεύω, κανένα μου τραγούδι τῆς Ἀκρογιαλίας δὲν ἱδημοσιεύτηκε στὸ «Νουμᾶς»:

Όλα ὅσα ὁ «Νουμᾶς» εἶχε τὴν καλοσύνη να δημοσιεύσει—ἐκτὸς δύο ἀδημοσιεύτων, μὰ πολὺ ἀπλῶν—τὰ ἱδημοσίευσε πρώτα και ἀπὸ τὰ πρώτὰ μου χρόνια τὰ παλιὰ (δηλαδὴ πρὸ ἑπτὰ χρόνων) ἢ ἀγαπητὴ «Ἑστία». Λοιπὸν μὴ ἀδικεῖτε, φίλοι μου, τὸν ποιητὴ και μὴν τὸν ἀνεβάζετε στὸ σκαλοπάτι τοῦ «Νουμᾶς», χωρὶς κανένα λόγο... ἐκτὸς ἂν δὲν εἶχε ὁ Σαμπρόλ διαβάσει στὴν «Ἑστία» ὅλα μου τὰ Τραγούδια τῆς Ἀκρογιαλίας.

Με ἀδελφικὴ ἀγάπη

Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Σπέτσες, Ἀβγ. 06.

Δὲν τὴ διαβάσαμε τὴν κριτικὴ τοῦ Σαμπρόλ, μὰ δὲν εἶταν κι ἀπαράιτητο, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτὸ φαίνεται πόσο καλοσυνείδητα μιλάνε οἱ φημερίδες ὅταν κοροιδεύουν ποιήματα που ἔτυχε νὰν τὰχουν οἱ ἴδιες δημοσιεύματα. Όσο για τὰ φιλολογικὰ γούστα τοῦ κ. Σαμπρόλ δὲ λέμε τίποτα: εἶναι τόσο καλὸ παιδί ὁ Χρυσάνθης που δὲν ἀξίζει να ξεσκεπάζονται και τὰ γούστα του. Τὸ σκαλοπάτι τοῦ Νουμᾶ